

Dřevorubcova žena

Díl I

Podle vyprávění Mogaena, syna Molaga

Jedna legenda vypráví o dřevorubci, který si postavil chatrč uprostřed smrkového lesa. Doufal, že tam bude žít se svou rodinou v míru.

Dřevorubcově rodině se dlouho dařilo, ale jednoho dne přišel hořký a nečekaný mráz a sežehnul celou úrodu. Netrvalo dlouho a skromné zásoby jídla byly pryč a rodina začala hladovět.

Jedné pozdní zimní noci zaklepal na dveře srubu poutník, který hledal úkryt před sžíravou zimou. Dřevorubec měl šlechetné srdce a pozval cizince dovnitř, i když se omluvil, že mu nemohou nabídnout žádné jídlo.

Nato cizinec s úsměvem odhodil svůj plášť a odhalil roucho mága. Dřevorubec s rodinou tomu všemu přihlížel a tajemný návštěvník mezitím sáhl do své brašny a vytáhl svitek ovázaný stříbrnou stuhou. Jakmile jej čaroděj rozvinul a nahlas přečetl magická slova, objevila se zničehonic před nimi velkolepá hostina. Té noci v dřevorubcově chýši nikdo nehladověl.

Sněhu bylo den ode dne čím dál víc. Každou noc vytáhl mág ze svého vaku další svitek a přečetl jej, čímž vyvolal novou hostinu. Během páté noci ale dřevorubcova žena probudila svého manžela a svěřila se mu se svými pochybami ohledně jejich magického hosta. Za všechny ty magické hostiny, kterým se oddávali noc co noc, jistě musí být nějaká cena.

Ale dřevorubec to tak neviděl. Poté, co jeho rodina na nedostatek jídla téměř zahynula, byla nyní konečně sytá. Bohové nám seslali dar, říkal, a bylo by bláhové pochybovat o jejich moudrosti.

Ale dřevorubcova žena se nenechala jen tak přesvědčit. S každou nocí se bála čím dál víc a propadala zoufalství. Byla si jistá, že rodina uzavřela nějakou smlouvu s ďáblem a že už to nebude trvat dlouho, než si mág za své dary vyžádá něco nevyslovitelného.

Když všichni v chatrči tvrdě spali, vykradla se dřevorubcova žena z postele a vzala do ruky sekeru svého muže. Propířila se do cizincova pokoje a jedním švihnutím mu odsekla hlavu.

Najednou se mágova useknutá hlava probrala. Jeho oči se doširoka otevřely, a když spatřil své zmrzačené tělo, vydal ze sebe děsivý výkřik.

Dřevorubce a jeho děti tento hrůzostrašný řev probudil, a když přiběhli do vedlejšího pokoje, kde se jim naskytl onen strašlivý pohled na bezhlavého mága, úlekem zalapali po dechu.

S posledním svým výdechem poutník dřevorubcovu ženu proklet. Ve chvíli, kdy jako člověk zemře, povstane znovu a bude sama kráčet lesy, jen aby ji pak sežehlo vycházející slunce.

I dnes vyprávějí ti, jenž se vydají do smrkového lesa po setmění, historky o plačící ženě mezi stromy. V ruce prý má krvavou sekeru a je na ni strašlivý pohled.